

Klaru og Eiler til minnis

Klara Joensen

og

Eiler Rasmussen

* 6. august 1944

* 10. januar 1943

† 10. februar 2014

† 2. mai 2012

Jógvan í Trøllagili og Dagmar, ættað úr Leirvík, vóru foreld-ur okkara. Klara var triðja í røðini av fimm. Juel sum var elstur doyði bert fáa dagar gamal, Eiler ið doyði 2012, eftir sita vit systrarnar Ásla og Anita.

Tó at Trøllagil við fyrsta brá kann tykjast heldur óunnligt navn, stað ella heiti, so var og er tað alt annað. Her var fjálga heim okkara, har tað var nógv lív í. Tó at tað í dag kann tykjast lítið, so var tað rúmligt og vítt til veggja. Her vóru øll vælkomín.

Her búleikaðust fleiri ættarlið í sátt og semju. Kláv-us abbi og Dova, farbróðir, mamma og pápi og vit fyra syskini og her kom nógv fólk á gátt. Her var kortspæl, frásagnir og vit spældu eisini sjónleik í kjallaranum, nógvur hugni við hópín av tónleiki, ikki minst Eileri fyri at takka.

Kláus, abbi - beiggi Jógvan og Christian í Grótinum - var 10 ár yngri enn omma, Katrina Maria. Tey giftist í

1901. Hon misti fyrra mann sín, Ole Joensen, tá ið hon gekk við fjóra barninum í 1897.

Tá var elsta dóttirin, Armingaard, sum seinni gift-ist við Dáva úr Gerðum, bert seks ára gomul – Hini børnini vóru Micheal, Karolina, Kristoffer (Dova) og Oluffa. Børnini í seinnu giftu vóru Birita, Ebba, Rikka, Hanna og Jógvan, pápi okkara - Eiler, Klaru, Áslu og Anitu.

Altíð var væl okkara mill-um og minnst vit serliga umhvørvið kring lágu og longu reyðmálaðu lonina sum hugnaligt, við opinleika og kærleika.

Tá ið vit vóru børn, bar til at súkkla norður á Vágs-heygin eftir smalari gøtu millum húsini. Niðan í Uppsalar ella Borðoyarvíkar varð eisini farið og nógvur ungdomur kom eisini á gátt hjá okkum.

Klara, sum var eitt liv-stykki, var ikki bangin fyri at taka fatt. Hon hevði altíð glaða lyndið við sær og vann sær mangar vinir við fyri-komandi medferð síni. Hon tænti eina tíð hjá Emmu í Fuglafirði og plagar Emma at taka til, hvussu tað feyk frá Klaru og alt var gjørt av handahógvi.

Emma plagar við einum skálkasmíli at siga frá, tá ið hon plagdi at senda Klaru

onkur ørindi við bilinum, tó at hon var undir koyrialdur og ikki hevði koyrikort. Men hetta lætti so nógv um og Klara dugdi sera væl at koyra, tó at hon ikki hevði aldur.

Lívsstarvið hjá Klaru var á Telefonstøðini, har hon starvaðist í 40 ár. Klára hevði sera vakra hond skrift, og var tískil oftast biðin at skriva telegramini.

Góði Eiler, takk fyri at tú hevur fjálgað um heimið í

Trøllagili og takk fyri fagra spæl títt á harmonikuni og ikki minst á cornettina. Takk fyri títt skemtiliga lyndið og at tú dugdi so væl at sita undir.

Góða Klara, Anita saknar teg at renna sneisaørindi við í fina, litla gráa bilinum og Ásla saknar teg og mongu góða samrøðurnar umvegis telefonina. Tað var so deiligt at detta inn á gólvið og fáa eitt prát og altíð var tú kát og við tí góða.

Títt serliga lyndið fylgdi tær heilt til endans. Tá ið har børnini ringdu til tín á Ríkis-sjúkrahúsið og spurdu um, hvussu stóð til, var svarið altíð við einum brosi, um at her stóð væl til, tó at tú visti, at standurin kundi verið betir.

Ærað veri minnið um syst-ur okkara, Klaru Joensen og bróður okkara Eiler Rasmus-sen

Ásla og Anita

Kiss

So fór Kiss inn um gylta liðið. Eitt virkið og innihaldsrikt lív er at enda komið. Seinasta tíðin var merkt av andróðri, -løðingarnar gingu undan og lívsmegin fjaraði.

Kristian Henry Samuelsen stóð á dópsseðlinum. Seinni tók húskið sær eftirnavnið Linklett, ið kemst av tilknýti pápans til Skálatoftir. Har er klettur í fjøruni, ið eitur so. Kiss varð føddur í Klaksvík á hásumri í 1930. Har, hann var føddur, vaks hann upp saman við yngra beiggjanum Sverra, ið doyði fyri mongum árum síðani. Heimið lá niðri við sjóvarmálan norðalaga á Stongunum. 30árin vóru í mangar mátar ein tronglig tíð um okkara leiðir. Í Føroyum búðu um hetta mund-ið út ímóti 24.200 fólk. 1409 vóru klaksvíkingar. Fiska-prísirnir vóru í botni, og vinnulívið skinklaði í grót og grund. Úrtøkan hjá vanligu færoyinginum var so gott sum eingin. Okkara gomlu marknaðarlond kríggjaðust, - Italia niðri í Afrika og í Spania herjaði borgarakríggj. Tað bøtti ikki um korini hjá fiskaútflytarunum. Frá hesi tíðini er tíðarmyndin, at flestu keypmenn høvdu pípu-

tubbak standandi á handils-skivuni, so pípuoykjarar kundu stappað sær ókeypis í pípunum. Tá tíðirnar versnaðu, hvarv tubbaksdósin og við henni teir tíðindafróðu pípuoykjararnir uttan fyri handilsdiskin. Norðingar minnst enn, at eingin grind legði beinini millum 1915 – 1931.

Hetta árið varð bygdin eisini hart rakt, tí klaksvíks-skonnartin Ernestina fór á land undir Selvogsbjørgunum í Íslandi í ódnarveðri, og fleiri av manningini sjólótust. Annað at dragast við hesa tíðina var havhestasjúkan, ið beindi fyri stórhundrað burðardyggum kvinnum. Samanumtikið ein ótespilig tíð. Men í vøgguni lá ikki eitt barn, ið merkti nakað til hesi óunnlig kor. Hann fekk skemtið og skálkabrosið í vøggugávu.

Kiss kenna vit best sum skemtaran og tann, ið næstan fekk steinarnar at flenna. Skemtilyndið fylgdi honum heilt til tað allarseinasta. Hann hevði hetta fram um so mong onnur - at lofta gerandisgongdini og við skálkabroddi mangan at fáa okkurt “aftrat” burturúr.

Fólk, tú ongantið hevði kent ella sæð, og sum farin vóru av verðini, blásti hann liv aftur í og gjørdi livandi. Við andlitskeipum og avskeplaðari rødd kundi hann herma og undirhalda, meðan vit í látri vórðu tikin við inn í lötuna.

Í bókini “Bóltspøl millum Klakk & Kjøl” hjá Árna Dahl, lesa vit, at Kiss er á KÍ- liðnum í nøkur ár. Sítt virkna lív var Kiss fjarritari við trolara, millum annað Sjúrdarbergi, og í skiftum við ferðamannaskipinum Tjaldri-num hjá Skipafelagnum. Sum so mangur annar,

saknaði hann heima- og familjulívið og fekk seinni høvi at seta av á Klaksvíkar Sjómannsskúla, har hann var síni seinastu virknu arbeidsár og undirvísti.

Havi mangan hugsað, - hvat var Kiss uttan Adelborg? Eg havi einki boð uppá tað. Gentan úr Sundalagnum, yngst í stórum faðirleysum systkinnaflokki, gjørdist hansara trúfasti klettur í heili 57 ár. Ung hittust tey. Hon, Signhild Adelborg Ras-mussen av Norðskála, var so ovurhugað at búseta seg í heimbygdini, men Kiss kundi ikki lata hana avgera

tað. Bara ikki tað! Alt annað, men ikki tað. Og hann slapp at ráða. “Og síðani tá hevur hon sett dagskránnar,” plagdi hann so “skáltaligur” at taka til. Tað er tað helst nakað um. Tí Kiss var har, hon var. Hann elti hana og var bæði á palli og filmi saman við henni, og honum dæmdi tað serliga væl.

Hjúnini settu við tríggjar dreingir. Elstur Jógvan, ið vit minnst sum kringa og knáa málmannin í KÍ seinast í sjeptíðunum. Síðani fylgdi Bent Tommy, ið nú er “havnarmaður” og seinastur Bogi, ið býr og virkar í Kjøpinhavn. Heimið á Skálta-vegi 3 hevur verið framúr í øllum lívsins viðurskiftum. Har hava gist hjá Adelborg og Kiss allar møguligar natióinir av sjónleikarum, vinum og kenningum. Tey tóku hond um og rukku so ófatliga langt við teirra vinarligu framferð og gestablídni. Tað kravdi “sín mann” at skilja allar tær arbeidssuppgávur, Adelborg setti sær fyri. Hon vandi og spældi ikki bara, - hon gjørdi mangan pallsmíð og seymaði búnar og sat uppi langt út á næturnar, samstundis sum hon í fleiri

ár arbeiddi í heimahjálpinum og rætti Norðoya Heimavirki eina hjálpanði hond í handli-num.

Eftir Kiss liggja nógv skemtilig minnir. Eingin keddi seg eina einastu løtu, var hann til staðar. Tað var so mangt, hann fekk vent á høvdið og sligið upp í glens.

Kiss hevði stóra umsorgan fyri sínum, ikki um at tala abba- og langabbabørnunum. Elsti langabbasonurin eitur eftir honum. Saman við Adelborg dugdi tey so serliga væl við teim ungu og børnunum. Tað vóru altíð fryntligar løtur, tey upplivdu saman við Kiss og Adelborg, á Skáltavegnum sum við Norðskála.

Vit unna tær hvíld eftir harðan andróður seinastu tvey árin. Minnst teg fara vit og at sakna søgurnar, skemtið og skálkabrosini.

Ein savnandi býarmynd er farin og tómleiki ræður. Adelborg góða, nú verður tómligt á brúnni. Ýnski tykk-um øllum eitt ljóst og gott vár.

Poulina Slættanes